

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.751 van 13 maart 2014
in de zaak A. 199.542/XII-6527**

In zake: de NV ACLAGRO
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Carlos De Wolf en Anthony Verheggen
kantoor houdend te 9680 Maarkedal
Etikhovestraat 6
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de VLAAMSE VERVOERMAATSCHAPPIJ – DE LIJN
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Dirk Lindemans
kantoor houdend te 1000 Brussel
Keizerslaan 3
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 2 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van “de gunningsbeslissing d.d. 23 februari 2011 van de Vlaamse Vervoermaatschappij - De Lijn [...] inzake de overheidsopdracht voor aanneming van werken betreffende de aanleg busstation en wegenis in de Dr. André Sierensstraat en heraanleg Statieplein (deel 1) te Aalst” en van de impliciete weigeringsbeslissing de opdracht te gunnen aan de nv Aclagro.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Inge Vos heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 21 januari 2014.

Staatsraad Pierre Barra heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Verheggen, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Bert Van Herreweghe, die loco advocaat Dirk Lindemans verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Inge Vos heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 23 februari 2011 beslist de verwerende partij de opdracht voor aanneming van werken betreffende de aanleg busstation en wegenis in de Dr. André Sierensstraat en heraanleg Statieplein (deel 1) te Aalst te gunnen aan de nv Heijmans Infra.

3.2. Bij arrest nr. 212.444 van 5 april 2011 beveelt de Raad van State op verzoek van de verzoekende partij de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing van 23 februari 2011.

3.3. Op 27 april 2011 beslist de verwerende partij om de opdracht te gunnen aan de verzoekende partij.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4.1. De verzoekende partij betoogt in haar inleidend verzoekschrift dat er niet is overgegaan tot de formele intrekking van de gunningsbeslissing van 23 februari 2011 en dat zij zich om die reden genoodzaakt ziet om, aansluitend op en met het oog op het behoud van de door de Raad van State bevolen schorsing, de procedure tot vernietiging van de bestreden beslissingen in te leiden. Weliswaar, zo gaat zij verder, werd zij met een officieel schrijven van 28 april 2011 in kennis gesteld van de nieuwe gunningsbeslissing van 27 april 2011 doch deze nieuwe beslissing behelst geen formele intrekking van de vorige gunningsbeslissing. Zij meent dat zonder vernietigingsprocedure de schorsing zal worden opgeheven zodat de geschorste gunningsbeslissing opnieuw kan worden ten uitvoer gelegd.

4.2. De verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat zij op 27 april 2011 beslist heeft de bestreden gunningsbeslissing in te trekken en de opdracht te gunnen aan de verzoekende partij. Het beroep is dan ook zonder voorwerp. De kosten van de procedure dienen echter ten laste van de verzoekende partij te worden gelegd en zij vraagt tevens om het opleggen van een schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding op grond van artikel 65/27 van de wet van 24 december 1993 ‘betreffende de overheidsopdrachten en sommige opdrachten voor aanneming van werken, leveringen en diensten’ aangezien de verzoekende partij reeds met de officiële brief van 28 april 2011 op de hoogte was gebracht van de beslissing van de verwerende partij waarbij de opdracht aan de verzoekende partij werd gegund; zij wijst er voorts op dat haar diensten al op 27 april 2011 contact hadden opgenomen met de verzoekende partij om een aanvangsdatum af te spreken voor de werken en dat zij op 2 mei 2011 een formele bestelbrief aan de verzoekende partij heeft gestuurd. Een formele intrekking is niet vereist; de nieuwe beslissing bevat de impliciete opheffing van de bestreden gunningsbeslissing. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij de procedure nu zij formeel op de hoogte was van het bestaan van de nieuwe beslissing vooraleer zij haar beroep instelde.

4.3. In haar memorie van wederantwoord beklemt de verzoekende partij dat er geen formele intrekking van de bestreden gunningsbeslissing is. Toen zij haar beroep instelde was de beslissing houdende de nieuwe gunning nog niet definitief zodat er een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring tegen die nieuwe beslissing kon worden ingesteld. De bestreden gunningsbeslissing kon dus nog herleven.

4.4. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad van State wat de kosten van de procedure en de vordering tot schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding betreft.

Beoordeling

5.1. Te dezen werd bij beslissing van 27 april 2011 de kwestieuze opdracht gegund aan de verzoekende partij. De verwerende partij toont niet aan dat de bestreden gunningsbeslissing van 23 februari 2011 formeel werd ingetrokken. Tegen de beslissing van 27 april 2011 werd geen beroep ingesteld zodat deze nieuwe gunningsbeslissing definitief is. De Raad van State neemt aan dat de bestreden gunningsbeslissing impliciet is ingetrokken door de beslissing van 27 april 2011, minstens dat ze geen effecten meer kan teweegbrengen. De impliciete weigeringsbeslissing volgt hetzelfde lot. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang meer bij haar beroep tegen de bestreden beslissingen.

5.2. Op het ogenblik van het instellen van het beroep was de nieuwe gunningsbeslissing en de impliciete intrekking van de bestreden gunningsbeslissing nog niet definitief ongeacht de gevoerde briefwisseling. In die omstandigheden dienen de kosten van de vordering en van het beroep ten laste van de verwerende partij te worden gelegd en dient de vordering tot schadevergoeding wegens een tergende en roekeloze verhaalprocedure te worden afgewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State heft de bij arrest nr. 212.444 van 5 april 2011 bevolen schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid op.

2. De Raad van State verwerpt het beroep.

3. De Raad van State verwerpt de vordering tot schadevergoeding wegens een tergende en roekeloze verhaalprocedure.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op 350 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 13 maart 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Debersaques,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Frank Bontinck,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Frank Bontinck

Dierk Verbiest